



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) D. K., b) D. N., c) P. M.**, všichni zastoupení JUDr. Františkem Mozgou, advokátem, se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 Ca 31/2006 - 73,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 Ca 31/2006 - 73, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 106, č. 105 a č. 113 bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Jihomoravského kraje, ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2003, kterým byli podle § 55 odst. 1 od právní moci zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, § 4 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, zařazeni dnem 1. 1. 2004 do sedmé platové třídy a současně tato rozhodnutí byla potvrzena. V odůvodněních svých rozhodnutí žalovaný především uvedl, že není rozhodující, zda žalobci při výkonu služby používají technických pomůcek nebo prostředků, jejichž obsluhu, používání a interpretaci výsledků upravují závazné pokyny policejního prezidenta a metodické pokyny ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky, ale je rozhodující, že po žalobcích není požadována jako činnost

objasňování přestupků, a proto byli zařazení do sedmé platové třídy. Možné využití technických prostředků a pomůcek nelze tedy považovat za kritérium pro zařazení do osmé platové třídy, neboť katalog prací uvádí možnost jejich využití. V případě nevyužívání technických prostředků při výkonu služby by při aplikaci výkladu, podmiňujícího zařazení policisty do osmé platové třídy využíváním technických pomůcek a prostředků, bylo nutno policistu vždy zařadit do sedmé platové třídy. Z uvedených důvodů žalovaný přijal závěr, že zařazení žalobců je nejen v souladu s organizačním řádem PČR správy Jihomoravského kraje, platnou systemizací pracovních (služebních) míst, která účelně a racionálně pokrývá funkcemi všechny činnosti útvaru, popisuje funkce (služební činnosti), ve které je zcela přesně a konkrétně vymezena činnost vykonávána v rámci zastávané funkce, ale i s charakteristikou platové třídy a katalogem prací, který je přílohou nařízení vlády č. 469/2002 Sb. V souladu s těmito materiály a podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 330/2003 Sb. byli žalobci zařazení do platové třídy, ve které jsou v katalogu prací zahrnuty příklady prací porovnatelné s požadovanou prací z hlediska složitosti, odpovědnosti, psychické a fyzické náročnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 Ca 31/2006 - 73, tak, že žaloby všech žalobců zamítl. V odůvodnění svého rozsudku městský soud uvedl, že v dané věci byl právní spor judikatorně vyřešen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, o nějž městský soud i toto své rozhodnutí opírá a na něj odkazuje, neboť věc se týkala sice jiných účastníků, právní rozbor je však interpretačně aplikovatelný i na tento souzený případ. Po konstatování činností z katalogu prací pro službu dopravní policie zařazených v osmé a sedmé třídě městský soud uvedl, že podle názoru Nejvyššího správního soudu se v případě sedmé platové třídy jedná o obecné, či běžné technické prostředky a pomůcky, které slouží jak k plnění základních úkolů policie, tak i k případnému odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení, proto policista zařazený v sedmé platové třídě nepochybně též využívá tyto základní pomůcky a prostředky. Policista zařazený v osmé platové třídě může navíc využívat speciální technické prostředky a pomůcky, a to v rámci odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie. Tato skutečnost podle Nejvyššího správního soudu (nadále je citováno ze zmíněného rozsudku tohoto soudu) znamená, že výkon služby policie podle osmé platové třídy, spočívající v odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie je činnost kvalitativně odlišná a náročnější, než je odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení u policistů zařazených v sedmé platové třídě. Důvodem pro zařazení policisty do sedmé platové třídy je zejména jeho činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Přidělené technické prostředky a pomůcky policista používá při odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, a to pouze v rámci blokového řízení. Jednou z charakteristik blokového řízení podle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, je, že přestupek v něm lze projednat za předpokladu, že byl spolehlivě zjištěn. K tomu policista disponuje shora vymezenými technickými prostředky a pomůckami, bez jejichž použití by tomuto úkolu, především ohledně dopravních přestupků, nebyl s to dostát. Proto s ohledem na uvedený zastávaný názor Nejvyšším správním soudem městský soud žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Pokud jde o stížnostní důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jsou stěžovatelé toho názoru, že městský soud sice aplikoval ve věci správnou právní normu, ale nesprávně ji vyložil. V souvislosti s přechodem na šestnáctitřídní platový systém stanovený nařízením vlády č. 330/2003 Sb. byli stěžovatelé dnem 1. 1. 2004 zařazeni do sedmé platové třídy, stěžovatelé však s tímto zařazením nesouhlasí, neboť vykonávají činnosti uvedené v osmé platové třídě. Městský soud napadené rozhodnutí odůvodnil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, tak, že „důvodem pro zařazení žalobce do sedmé platové třídy je zejména jeho činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Přidělené technické prostředky a pomůcky žalobce používá při odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, a to pouze v rámci blokového řízení“. V této souvislosti stěžovatelé namítají, že pokud by se městský soud zabýval praktickou každodenní činností stěžovatelů, musel by dospět k závěru, že nevykonávají svoji činnost pouze v souvislosti s blokovým řízením, ale že naopak vykonávají běžně také ty činnosti, které se nevyřizují v rámci blokového řízení. Např. dle § 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 6. 2006, řešili stěžovatelé přestupky uvedené v odst. 1 písm. a), b), e), f) jak v blokovém řízení, tak ve standardním správním řízení. Ve smyslu § 22 uvedeného zákona v aktuálním znění, řeší stěžovatelé přestupky uvedené v odst. 4, v odst. 5, v odst. 7 a v odst. 8, přičemž za spáchání zde vyjmenovaných přestupků se ukládá mimo jiné trest zákazu činnosti, takže tyto přestupky, s ohledem na § 22 odst. 11 zákona o přestupcích, ani nelze projednat v blokovém řízení. Dále není pravdou, že by stěžovatelé přidělené technické prostředky a pomůcky používali při odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie pouze v rámci blokového řízení. Stěžovatelé při výkonu služby provádí veškerou výkonnou činnost spojenou s činností dopravní policie, a to s využíváním technických pomůcek a prostředků. Stěžovatelé používají např. radiolokačního měřiče rychlosti RAMER 7 CCD dle Metodického pokynu ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 3 ze dne 19. 2. 2001, kterým se upravuje postup příslušníků Policie České republiky při používání radiolokačního měřiče rychlosti RAMER 7 CCD. Tato technická pomůcka slouží k vyřizování přestupků uvedeného v § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění do 30. 6. 2006, případně k vyřizování přestupku uvedeného v § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích v aktuálním znění, spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, kdy jde o přestupek, jenž do 30. 6. 2006 byl vyřizován jak v rámci blokového řízení, tak v rámci standardního řízení, po 30. 6. 2006 je možno jej vyřizovat pouze v rámci standardního správního řízení. Stejná situace je u technického prostředku TACHOSTAN (kontrola digitálního tachografu), GESIK TRAVIMO (video zařízení pro měření rychlosti), HAENNI (elektromagnetické váhy) a dalších. Podle názorů stěžovatelů tedy městský soud nesprávně vyložil nařízení vlády č. 469/2002 Sb., resp. část 3.2.1 přílohy k tomuto nařízení vlády, kde je stanoveno, které práce vykonává policejní inspektor v sedmé platové třídě a které v osmé platové třídě. Městský soud stejně tak nesprávně vyložil § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, a § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, dle

kterých se zaměstnanec zařadí do platové třídy, ve které je v katalogu prací zařazena nejnáročnější práce, jejíž výkon zaměstnavatel na zaměstnanci požaduje. Městský soud totiž náročnost práce stěžovatelů vůbec neposuzoval, neřešil, zda stěžovatelé vykonávají „základní úkoly policie“ ve smyslu znění sedmé platové třídy, nebo vykonávají činnosti uvedené v osmé platové třídě.

V případě stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jsou stěžovatelé přesvědčení o tom, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť - jak již uvedeno shora - městský soud se vůbec nezabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů, nevypořádal se se skutečnostmi, na které upozornili stěžovatelé, tj. na skutečnosti vyplývající z rozhodnutí Ministerstva vnitra, nadřízeného orgánu žalovaného, spočívající v tom, že napadená rozhodnutí zejména neřeší důsledně a komplexně rozpor mezi zařazením policisty do platové třídy a znění katalogu prací, rozpor mezi zařazením policisty do platové třídy a jeho pracovní náplní a praktickými požadavky na výkon jeho služby, neprovedl výklad pojmu technická pomůcka a technický prostředek ve vztahu k činnosti policistů v sedmé a osmé platové třídě a rozhodl pouze s formálním odkazem na shora uvedený judikát Nejvyššího správního soudu. Tento soud se přitom ve svém rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 Ads 111/2007 vyjadřoval pouze k posouzení právní otázky, zda využívání přidělených technických prostředků a pomůcek je či není samo o sobě důvodem k zařazení žalobců do osmé platové třídy. V rámci řešení této právní otázky dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvodem pro zařazení policisty do osmé platové třídy není sama o sobě skutečnost, že využívá jakékoliv přidělené technické prostředky a pomůcky, ale musí se zde jednat o užívání technických prostředků a pomůcek vztahujících se k charakteristice prací uvedených v osmé platové třídě. Jinými slovy, pokud Nejvyšší správní soud dovodil, že využívání přidělených technických prostředků není samo o sobě důvodem pro zařazení žalobců do osmé platové třídy, neznamená to, že žalobci práce uvedené v osmé platové třídě nevykonávají. K tomuto mělo podle názoru stěžovatelů proběhnout dokazování u městského soudu, neboť bez tohoto dokazování není objektivně možné posoudit, zda stěžovatelé vykonávají práci v sedmé či v osmé platové třídě, a není tedy možné bez dalšího zamítnout žaloby žalobců tak, jak to učinil napadeným rozhodnutím městský soud. S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že policejní inspektor zařazený v sedmé platové třídě plní základní úkoly PČR podle § 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, při kterých případně dochází k odhalování a vyřizování přestupků, svěřených do působnosti PČR, a to výhradně těch, které jsou vyřizovány (pouze) v blokovém řízení. Naproti tomu do platové třídy osm je zařazen výkon služby policie, jehož součástí (tedy činností systémovou a soustavnou) je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie. Při této činnosti policista může využívat technické pomůcky, prostředky nebo služební zvířata. Objasňování přestupků a jejich vyřizování jinak než v blokovém řízení (činnosti zcela konkrétně odlišitelné) jsou katalogem prací kvalifikovány jako náročnější, a proto jsou zařazený do osmé platové třídy. Žalovaný dále poukázal na názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 8, pokud jde o posuzování technických prostředků a pomůcek. Žalovaný pak uvedl, že důvodem pro zařazení stěžovatelů do sedmé platové

třídy je zejména jejich činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Přidělené technické prostředky a pomůcky stěžovatelé používají při odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, a to pouze v rámci blokového řízení. Jednou z charakteristik blokového řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích je, že přestupek v něm lze projednat za předpokladu, že byl spolehlivě zjištěn. K tomu stěžovatelé disponují technickými prostředky a pomůckami, bez jejich použití by tomuto úkolu, především ohledně dopravních přestupků, nebyli s to dostát. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Se stěžovateli lze souhlasit v tom, že Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, vyjádřil v tom smyslu, že využívání přidělených technických prostředků a pomůcek (obdobných jako u stěžovatelů) není samo o sobě důvodem k zařazení policisty do osmé platové třídy. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud přitom považoval za důvod zařazení žalobce do sedmé platové třídy zejména jeho činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Městský soud se však nezabýval námitkou stěžovatelů, uvedenou v jejich žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, že kromě blokového řízení plnili další úkoly, u nichž je naprosto zřejmé, že se v blokovém řízení nevyřizují. Konkrétně uváděli, že se jedná např. o provádění speciálních kontrol, o dopravně bezpečnostní akce, o zabezpečování doprovodů a zajišťování akcí společenského charakteru, o kontrolu dodržování povinností vyplývajících z velké Evropské dohody ADR, Evropské dohody AETR a zvláštních právních předpisů u nákladních vozidel a autobusů a kontrolu dodržování omezení jízdy některých vozidel, o kontrolu totožnosti, z nařízeného způsobu řešení přestupků spáchaných pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky a při kontrole technického stavu vozidla. Jsou přitom toho názoru, že úkoly, které plnili, jsou výkonem služby policie a nikoli jak tvrdí policejní prezident, plněním základních úkolů policie. Se stěžovateli lze pak souhlasit především potud, že městský soud se vůbec nezabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů, nevypořádal se se skutečnostmi, na které stěžovatelé upozornili, tj. na skutečnosti vyplývající z rozhodnutí Ministerstva vnitra, nebyl proveden výklad pojmu technická pomůcka a technický prostředek ve vztahu k činnosti policistů v sedmé a osmé platové třídě a bylo rozhodnuto pouze s formálním odkazem na uvedený judikát Nejvyššího správního soudu. Zařazení stěžovatelů do osmé platové třídy by přicházelo v úvahu především tehdy, pokud by po nich byla požadována činnost spočívající v objasňování přestupků a nikoliv pouze vyřizování přestupků v blokovém řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že po stěžovatelích není požadována jako činnost objasňování přestupků a z tohoto důvodu byli zařazeni do sedmé platové třídy, s tím však stěžovatelé nesouhlasí a poukazují na to, že běžně vykonávají také ty činnosti, které se nevyřizují v rámci blokového řízení (v kasační stížnosti pak příkladmo uvádějí v kterých případech takto postupují).

Městský soud proto pochybil, pokud žalobu stěžovatelů zamítl s pouhým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, aniž by se zabýval skutečnou pracovní náplní stěžovatelů a mohl tak posoudit, zda stěžovatelé vykonávají či nikoliv činnosti, které souvisejí s objasňováním přestupků. Pokud by totiž na stěžovatelích byla požadována činnost související s objasňováním přestupků, bylo by to podle katalogu prací pro službu dopravní policie důvodem pro zařazení stěžovatelů do osmé platové třídy. Činnost související s objasňováním přestupků je totiž do této osmé platové třídy zařazena, takže ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. a § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb. (s účinností od 1. 1. 2007 zrušeno zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce) se zaměstnanec zařazuje do platové třídy, ve které je v katalogu prací zařazena nejnáročnější práce, jejíž výkon zaměstnavatel na zaměstnanci požaduje.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a z tohoto důvodu zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v dalším řízení vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Protože Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu